

Έγραψα για πρώτη φορά “Θέλω να πεθάνω” στο σχολικό θρανίο μου στη δευτέρα Λυκείου. Μετά κλείδωσα το δωμάτιο στο σπίτι, και το χέρι της ετεροκανονικότητας και της ομοφοβίας ανέλαβε τον έλεγχο του κορμιού μου: πήρα ένα σεντόνι και το τύλιξα γύρω από λαιμό μου. Κρύφτηκα σε μια φωλίτσα κάτω από το γραφείο μου, κι άρχισα με μίσος να σφίγγω, να σφίγγω, να σφίγγω όλο και πιο δυνατά. Γιατί δεν πεθαίνεις; Γιατί δεν ψοφάς; Σώπασε επιτέλους! Αλλά δεν γίνονται έτσι οι αυτοκτονίες: επέζησα.

Την επόμενη δεκαετία, του 1990, έζησα ανέμελα, όλα έδειχναν ότι την είχα γλιτώσει. Μα μια σκιά σαν μαύρο σύννεφο με ακολουθούσε παντού και πάντοτε – λύσσα και οργή.

Είχε κι ωραίες στιγμές βέβαια. Θυμάμαι τον γκόμενό μου που ήταν και σύντροφος σε όλα. Θυμάμαι τις εκπομπές στο Ράδιο Κιβωτός, τα τριήμερα στο Πάρκο των Σκύλων, τα παιχνιδιάρικα πάρκα που δεν ήταν πια τόσο ανθρωποβόρα όσο την πρώτη φορά, τα φιλιά μας στους κεντρικούς δρόμους, τις εκδρομές στη θάλασσα, τη θρυλική εφημερίδα μας, το Βιολογικό, τα πρώτα ρέηβ πάρτυ, τα γκομενάκια που με πλησίαζαν για τη φλόγα στο μάτι και με ρωτούσαν τι έχω πάρει, θυμάμαι την Άννα που με απέτρεψε να γίνω αρνητής στράτευσης γιατί “δεν χρειαζόμαστε άλλους ήρωες”, τη Σόνια που με άγγιξε λίγο πιο δυνατά σε εκείνο το γεμάτο αμφιθέατρο για τους 500 του Πολυτεχνείου. Είχα φαρυγγίτιδα, 39 πυρετό και κάπνιζα σαν φουγάρο. Και έκλαιγα.

Μα πάνω από όλα θυμάμαι που πρωτοάνοιξε η Βίλα Βαρβάρα. Σηκωθήκαμε και πήγαμε με τον γκόμενό μου το βράδυ της δεύτερης μέρας. Σκοτάδια παντού, και σε ένα ρημαγμένο δωμάτιο ένας μπουρδελέ πορτοκαλί χαμηλός φωτισμός στο πάτωμα. Λιγостоί άνθρωποι σε μικρές παρέες εδώ κι εκεί, καθισμένοι χάμου. Ανταλλάξαμε φιλιά και χάρδια στη δική μας γωνιά και μετά ενωθήκαμε με τους άλλους. Τι παράξενο! Κανένας δεν μιλούσε, ίσως κάποιο μουρμουρητό – ήταν σαν να απολαμβάναμε κάτι σιωπηλά. Μείναμε για ώρες μέσα στο πορτοκαλί φως και αποχωρήσαμε. Μέσα στην καρδιά μου είχα ευτυχία.

Το όνειρο μιας δεκαετίας τελείωσε εκείνη την ημέρα που η βελόνα, κολλημένη τους 107,7, έδινε παράσιτα. Και όσους μήνες κι αν επέμενα, μόνο παράσιτα άκουγα: η Ουτοπία είχε σιγήσει, η φάση τελείωσε πια, μεγαλώσαμε κιόλας κι εγώ έμεινα μόνος με ένα αυτοκολλητάκι στην τσέπη που ορκίζόταν απειλητικά “ουτοπία ή θάνατος”.

Και τότε ήρθε ο θάνατος. Και τότε το μαύρο σύννεφο που με ακολουθούσε άρχισε να βρέχει ανελέητα, να ρίχνει καρεκλοπόδαρα, ο κρύος αγέρας να φυσάει. Έπεφτα στα τέσσερα, και γονατιστός μπουσουλούσα σε όλο το σπίτι φτύνοντας συνέχεια μπας και βγει το κακό, ακουμπούσα το μάγουλο ανακουφιστικά στα κρύα πλακάκια με τον κώλο στημένο στον αέρα, άφηνα γρυλίσματα, ουρλιαχτά να διώξω τον εχθρό μα ήμουν περικυκλωμένος. Ήταν ήδη μέσα μου.